

Здрастуй, мир, — моє просторе свято!
Але бачу, знов серед юрми
Плаче гірко біля військкомату
Дівчинка дорослими слізьми.

Як же це? Наміцно у колисках
Мир приспав грімкі війни громи.
То у кого ж вивчилось дівчисько
Плакати дорослими слізьми?

І уже у сутінках незрячих
Ставить пам'ять серцю ятері.
Це ж отак прегірко і розпачливо
Плакали колись їх матері.

Бо уже стояло із прощанням
Зовсім поряд марево біди,
Бо таке їм прядиво чекання
Розмотають завтра поїзди!

І тоді у розпачі шаленому
Кам'яніли кільця диких рук.
Їм, оцим дівчиськам повоєнним,
Інший строк і ждання, і розлук.

Але, мабуть, так уже ведеться:
Враз гудком розчахується рань,
І тоді їм з маминого серця
Переходить досвід розставань.

І тоді з жіночого «неблизько»,
Із найпершим щемом під грудьми

Переходить вміння до дівчиська
Плакати дорослими слізьми.

1970

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.